

Anton Starke miste op een haar Het Gouden Kalf

Karton, motoren, paarden, operette, toneel. Zo op het oog hebben deze zaken niets met elkaar te maken. Als je erbij vertelt dat ze allemaal samenvallen in één persoon, ben je er nog niet uit. Film. Die hoort er sinds een jaar ook bij. Anton Starke uit Stadskanaal, eigenlijk Anthony, heeft alle hierbovengenoemde zaken bij de hand gehad. En nu hij langzamerhand in de leeftijdscategorie van de hele sterken is terecht gekomen, valt het op, dat hij alleen de operette en het actieve toneelspelen bij zijn toneelclub TAGO heeft laten vallen. Paardrijden doet 'ie nog steeds, hij crosst nog wel eens een baantje op de motor en wat zou zijn zoon zonder de bezielende aanwezigheid van zijn vader moeten doen in de kartonhandel? Goed, het kantoor is wel bij Anton thuis, maar de lijnen lopen via de telefoonkabel en dat gaat snel.

Grunnegers... leer me ze kennen

door Roel Toering

Een man van Antons leeftijd zal na een werkzaam leven normaal gesproken zeggen: ik vind het welletjes. Laten de jongeren het maar doen. Niet Anton. Waarom zou'die ook? Hij voelt zich prima en gaat moeiteloos door voor een man van tussen de zestig en zeventig jaar. Hoe oud hij werkelijk is, blijft geheim. "Dat wil de regisseur liever niet bekend maken," grinnikt Starke, als een echte filmster. En wat voor één! Op het filmfestival in Utrecht werd hij van de zomer bijna uitgeroepen tot beste acteur, maar zoals bekend kreeg Peer Mascini het Gouden Kalf en Anton viste net achter het net. Niet dat hij het erg vond, helemaal niet. Hij genoot gewoon. "Het was ook haast te gek, maar ik voelde me daar tussen al die bekende mensen als een vis in het water."

"Ik werd op een goeie dag benaderd door een paar men-

sen die vroegen of ik mee wilde spelen in een film. Het waren Arno Kranenburg en Erik Veldhuis, bekend van films voor de KRO. Ze zochten iemand die uit het noorden kwam en ook wat Drents sprak. Ze hadden een scenario geschreven voor een film en vroegen of ik dat wilde. Ik weifelde wat en later kwamen ze nog een keer weer met een jongetje uit Amsterdam. Ze vertelden dat het verhaal ging over een opa die eenzaam in een huisje woont en één keer per jaar krijgt hij zijn kleinzoon op visite. Dat was altijd in de tijd dat de kersen werden geplukt en dat vond hij heel mooi. Daarom heet de film ook 'De Kersenpluk'. Ze hadden in eerste instantie ook aan Johnny Kraaikamp en Rijk de Gooier gedacht, maar via de gemeente Stadskanaal waren ze bij mij terecht gekomen." De gemeente belde de

secretaresse van TAGO op en zo vonden ze Starke.

Hij las het script door en zei: "Nou dat zullen we dan maar proberen," nuchter als'die is. "Ik zag de man voor me, ik kende hem meteen. Hij deed me de denken aan een vroegere aardappelexporteur, zo'n landkoopman die iets meer bereikt had dan een gewone arbeider. Dat was hem. Zo één had ik op het oog. Ik heb toen met de producer afgesproken dat ik de eerste proefopname zou bekijken. Het moet wel goed wezen, anders begin ik er helemaal niet aan. Dat is voor u niets en voor mij ook niet. Maar het beviel me goed, dus gingen we er maar mee door." Hij herinnert zich de opnames als de dag van gisteren. De hitte van de zomer van vijftienentwintig, het oude huisje bij Gieten. "Het oude huisje was helemaal vertimmerd en van binnen was van alles gedaan. Er was een tuin voor met bomen erin. Overal werden opnames gemaakt, ook in de omgeving. Er is toen speciaal voor de film een kermis georganiseerd in Gasselte. Draaimolens en tenten, alles erbij. Ik ging met die jongen op de motor overal naartoe. Ik had nog een crossmotor en daar reden we op." Starke is jarenlang voorzitter geweest van de motorsportvereniging MAC in Stadskanaal en op de vraag of hij nog wel motor kon rijden, barst hij in een hartelijk gelach uit. "Ja, dat kan ik nog wel."

In het verhaal is de vrouw van de hoofdrolspeler een jaar geleden gestorven. Starke verloor zelf zijn vrouw twee jaar geleden, maar hij moet bekennen dat het zijn spel niet beïnvloedde. "Als ik het niet had meegemaakt, denk ik dat ik de rol net zo gespeeld had."

■ Met veel genoegen denkt Anton Starke terug aan zijn optreden als filmster. © Hans Banus.

Opa bezoekt met zijn kleinzoon op oma's verjaardag haar graf. "Het is een beetje tragisch, sentimenteel. Er zijn hele mooie opnames gemaakt in dat deel van Drente, vlakbij het oude Hemelrijk, en zo. Maar die man had een probleem. Zijn vrouw wilde altijd zo graag één keer vliegen naar een vriendin in Nieuw Zeeland. Brieven van haar zaten in een oud kookboek en die had hij nooit gezien. De beroerdigheid was dat hij het altijd heeft tegengehouden. Hij durfde niet te vliegen. Ikzelf heb er ook een hekel aan. Ik heb heel wat gevlogen, want ik ben overal geweest, maar ik begreep dit heel goed." Starke dwaalt even van zijn verhaal af en haalt herinneringen op aan zijn eigen vliegtochten, naar Australië en Amerika. "Ik moest jaren geleden ook wel eens mee met een handelsmissie naar Hongarije en Tsjecho Slowakije, in de tijd dat het IJzeren Gordijn er nog was. Dan zei iedereen: we gaan vliegen, en dan moest ik wel. De missie heeft trouwens

niets opgeleverd." Starke weet ook nog dat hij bijna bij een vliegtuigongeluk was betrokken. "Ik was in Chicago, kwam net bij mijn zoon vandaan, en toen het vliegtuig wegreed, stopte het direct weer. "Er komt nog een vliegtuig en die kruist deze baan, zei de gezagvoerder, nou dan schrik je."

Een kleinzoon van Anton, zijn naamgenoot Antony Starke uit Hollywood, speelt ook een rol in 'De Kersenpluk' en daar is 'ie enorm trots op. "De jongen is een bekende ster in Amerika en toen men hem vroeg een rolletje mee te spelen zei hij meteen ja." Kleinzoon moest Nederlands spreken en de zinnen werden hem in no-time bijgebracht. Hij speelde de rol van vliegvelddirecteur, of zoiets, want uiteindelijk gaat het toch gebeuren. Opa gaat, dankzij de inzet van de (film)kleinzoon toch vliegen.

Starke geniet van zijn geschiedenis. Hij kan er uren over vertellen. Begin volgend jaar komt de film in de bioscoop en ja, wat zeg je na zo'n gesprek?